

Вказаний порядок на перший погляд ніби повинен задовольняти загальним вимогам з цього приводу, проте, на наш погляд, було б доцільно: по-перше - вести більш конкретний перелік товарів щодо ввезення і вивезення товарів з України, і, по-друге, зважаючи, те, що технічний прогрес у світі не стоїть на місці, дозволити Міністерству доходів та зборів України не менше 2 раз на рік звертатися до Верховної Ради України з пропозицією про внесення змін до законодавства щодо переліку вказаних товарів за спрощеною процедурою.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про заборону репродуктивного клонування людини» від 14.12.2004
2. Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність»;
3. Закон України «Про державний контроль за міжнародними передачами товарів військового призначення та подвійного використання» від 20 лютого 2003 р. господарської діяльності».
4. Закон України від 13.12.2001 № 2894-III. Про тваринний світ»
5. Закон України «Про захист суспільної моралі»
6. Митний кодекс від 13 березня 2012 року

АДМІНІСТРАТИВНІ ПОСЛУГИ В ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Чамара Ірина Олегівна, студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Конституція України (ст. 3) визначає, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Утвердження, забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Право осіб на отримання адміністративних послуг, надання яких покладено на публічну адміністрацію є їх невід'ємним правом під час реалізації своїх прав у сфері публічного управління [1, с.46].

Одним з суб'єктів публічної адміністрації, на який покладено обов'язок надання адміністративних послуг є Державна прикордонна служба України, яка є основним правоохоронним органом спеціального призначення, що забезпечує недоторканість державного кордону та охорону суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні. Державна прикордонна служба України надає відповідні адміністративні послуги через Державну прикордонну Державної прикордонної служби України та органи охорони державного кордону[2].

Серед праць вчених, що досліджували діяльність Державної прикордонної служби України можна виділити праці В.Б. Авер'янова, С.С. Алексеева, Д.М. Бахраха, Ю.П. Битяка, Є.В. Доніна, Р.А. Калюжного, С.В. Ківалова, Л.В. Ковала, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова, А.Т. Комзюка, О.В. Кузьменко, В.І. Курила, Д.М. Лук'янець, Р.С. Мельник, С.В. Тихомирова, В.К. Шкарупи та ін.

В межах визначеної законодавством компетенції Адміністрація Державної прикордонної служби України надає адміністративні послуги щодо видачі дозволів юридичним та фізичним особам на: здійснення польотів усіх типів повітряних суден та інших видів діяльності у межах зони з особливим режимом використання повітряного простору, крім її частини, що межує із забороненою зоною; розміщення в зоні митного контролю в межах пункту пропуску через державний кордон споруд та об'єктів інфраструктури, що належать іншим органам державної влади, які здійснюють контроль під час переміщення товарів через митний кордон України; відкриття магазинів безмитної торгівлі, розташованих у відкритих для міжнародного сполучення пунктах пропуску на митному кордоні України, в інших зонах митного контролю; виліт і посадку повітряних суден з аеропортів (аеродромів), у яких відсутні пункти пропуску через державний кордон України, а також здійснює погодження режиму ведення робіт на ділянці надр у межах континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони України і приймає спільно рішення про можливість розміщення підприємства в пункті пропуску через державний кордон України [3, с.139].

На сьогоднішній день, сучасний стан інституту надання адміністративних послуг Державною прикордонною службою України характеризується багатьма недоліками. Головними з яких є: перекладання обов'язків адміністративного органу щодо збирання довідок, візування, погодження на приватних осіб; занадто високі розміри плати за окремі види послуг; недостатність днів та годин прийому громадян; обмежений доступ до

інформації, необхідної для отримання адміністративних послуг; тривалі строки надання окремих послуг. Існуюча нормативно-правова база, якою врегульовано сферу надання адміністративних послуг Державною прикордонною службою України, містить норми, зміст яких має очевидні суперечності, що зумовлює нестабільність національного законодавства, й іде не на користь розвитку досліджуваної сфери.

Водночас, відсутня чітко визначена організація надання адміністративних послуг Державною прикордонною службою України. Все це породжує необхідність перегляду засад надання адміністративних послуг Державною прикордонною службою України та істотно актуалізує необхідність наукового дослідження вказаної проблематики, а також розроблення на цій основі пропозицій та рекомендацій щодо вдосконалення національної нормативно-правової бази, яка врегульовує досліджувану сферу.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: науково-практичний коментар // В.Б. Аверьянов, О.В. Батанов, Ю.В. Баулін та ін. – Харків: Право, 2003. – 808 с.
2. Про адміністративні послуги : Закон України від 6 вересня 2012 року № 5203-VI [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>
3. Костін О. Ю. Щодо питання визначення видів адміністративних послуг, що надаються Державною прикордонною службою України / О. Ю. Костін // Вісник Запорізького національного університету. – К., 2012. - № 6. - С.138–142.

СУЧАСНИЙ СТАН ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

Тютюнник Ксенія Сергіївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Адміністративні послуги в умовах нинішньої адміністративної реформи розглядаються як важливий інструмент здійснення державного управління. Вдосконалення процесу надання адміністративних послуг є ключовою умовою реформування органів державної влади, запобігання корупційним діям, нормалізацію діяльності органів державної влади.

За своєю суттю адміністративна послуга - результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону [1], тобто вона являє собою видачу в межах владних повноважень органами державної влади, органами місцевого самоврядування на вимогу фізичних або юридичних осіб дозволів, ліцензій, сертифікатів, посвідчень, а також проведення реєстрації актів, документів, прав, об'єктів, видання інших індивідуальних правових актів з метою забезпечення юридичного оформлення умов реалізації їх прав, свобод та законних інтересів. Вдосконалення системи адміністративних послуг можливо лише за умови правового закріплення концептуальних засад її функціонування та поляльного розвитку [2].

Сучасний стан надання адміністративних послуг характеризується багатьма недоліками об'єктивного та суб'єктивного характеру. Окремі з них зумовлені наступним:

- недосконалим законодавством, яке не завжди враховує потреби юридичних та
- приватних осіб у регулюванні їх відносин з адміністративними органами;
- наявності необґрунтованих витрат адміністративних послуг;
- поліпшенням адміністративних послуг на окремі платні послуги;
- перекладанням обов'язків адміністративних органів щодо збирання довідок,
- візвання погрозлення на приватних осіб;
- необґрунтованою за розмірами оплатою окремих видів адміністративних послуг;
- обмеженістю днів та часу прийому громадян;
- обмеженістю доступу до інформації, необхідної для отримання адміністративної послуги;
- необґрунтовано великими строками для надання окремих послуг;
- фактичне зобов'язання для приватних осіб щодо отримання супутніх платних послуг та сплати добровільних благодійних внесків.